

STEPHEN
KING

**ΚΑΡΔΙΕΣ
ΣΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ**
και άλλα διηγήματα

Έγραψαν για το *Καρδιές στην Ατλαντίδα*

«Με το *Καρδιές στην Ατλαντίδα*, ο Στίβεν Κινγκ αποδεικνύει ότι είναι κάτι περισσότερο από συγγραφέας τρόμου. Ανοίγει ένα παράθυρο στη Δεκαετία του '60, σκιαγραφώντας την απαρχή ενός σημαντικού κινήματος που καθόρισε μια ολόκληρη γενιά, αποτυπώνοντας τις ατέλειες της ανθρώπινης φύσης και αντιπαραβάλλοντας τις δύο αντίθετες πλευρές του πολιτικού φάσματος εκείνης της εποχής μ' έναν τρόπο που είναι επίκαιρος ακόμα και σήμερα –και όλα αυτά μέσα από μια υπέροχη ιστορία ενηλικίωσης.»

–*Book Review*

«Τώρα πλέον ξέρουμε τι φοβάται ο μετρ του τρόμου, Στίβεν Κινγκ.»

–*The New York Times Book Review*

«Ένα μαγευτικό έργο μυθοπλασίας... Νέοι χαρακτήρες γίνονται παλιοί φίλοι, καθώς ο αναγνώστης συμπάσχει μαζί τους στις δοκιμασίες τους, με την ελπίδα εντέλει να καταφέρουν να επιβιώσουν.»

–*Library Journal*

«Καθηλωτικό... Ο Κινγκ διαθέτει τεράστια αφηγηματική δεινότητα.»

–*Los Angeles Times Book Review*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι από εκείνους τους λογοτέχνες που διαθέτουν έμφυτο αφηγηματικό ταλέντο... Είναι αναπόφευκτο να εθιστείτε στη γραφή του.»

–*Daily Express*

«Η αφηγηματική δεινότητα –η ικανότητα να κάνεις τον ακροατή ή τον αναγνώστη να *πρέπει* να μάθει, να *απαιτεί* να μάθει, τι θα συμβεί στη συνέχεια– αποτελεί χάρισμα... Ο Στίβεν Κινγκ, όπως και ο προκάτοχός του ο Κάρολος Ντίκενς, διαθέτει αυτό το χάρισμα και με το παραπάνω.»

–*The Times*

«Πραγματικά αξεπέραστος.»

–*Mirror*

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, στο σύγχρονο τοπίο της μυθιστοριογραφίας του τρόμου και του υπερφυσικού, ο Στίβεν Κινγκ είναι ο βασιλιάς του είδους.»

–*George Pelecanos*

Νούμερο 6: Τι θέλετε;

Νούμερο 2: Πληροφορίες

Νούμερο 6: Με ποιους είσαστε;

Νούμερο 2: Δεν μπορώ να σου πω. Θέλουμε πληροφορίες.

Νούμερο 6: Δεν θα τις πάρετε!

Νούμερο 2: Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο... θα τις πάρουμε.

The Prisoner

Ο Σάιμον έμεινε ακίνητος, μια μικρή καφετιά φιγούρα, κρυμμένη στα φύλλα. Ακόμα και με κλειστά μάτια, συνέχιζε να βλέπει τη γουρουνοκεφαλή. Τα μισόκλειστα μάτια ήταν γεμάτα από τον άπειρο κυνισμό της πείρας των μεγάλων. Διαβεβαίωναν τον Σάιμον ότι όλα αυτά ήταν πολύ άσχημα.

Ουίλιαμ Γκόλντινγκ
Ο Αρχοντας των Μυγών

«Τα κάναμε θάλασσα.»

Ο ξένοιαστος καβαλάρης

1960: Είχαν ένα ραβδί μυτερό και στις δύο άκρες.

1960

**ΟΙ ΕΛΕΕΙΝΟΙ ΜΕ ΤΑ
ΚΙΤΡΙΝΑ ΠΑΝΩΦΟΡΙΑ**

I. ΕΝΑ ΑΓΟΡΙ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.
ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΙ.
Ο ΝΕΟΣ ΕΝΟΙΚΟΣ. ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ.

Ο πατέρας του Μπόμπι Γκάρφιλντ ήταν απ' αυτούς τους άντρες που αρχίζουν να χάνουν τα μαλλιά τους στα είκοσί τους και μέχρι τα σαράντα πέντε, πάνω κάτω, είναι ολότελα καραφλοί. Ο Ράνταλ Γκάρφιλντ γλίτωσε από τούτο το κατάντημα πεθαίνοντας από καρδιακή προσβολή στα τριάντα έξι. Ήταν κτηματομεσίτης και ξεψύχησε στο δάπεδο μιας ξένης κουζίνας. Ο υποψήφιος αγοραστής βρισκόταν στο καθιστικό και πάσχιζε να καλέσει ασθενοφόρο μ' ένα τηλέφωνο που δεν ήταν συνδεδεμένο, όταν πέθανε ο μπαμπάς του Μπόμπι. Τότε ο Μπόμπι ήταν τριών ετών. Θυμόταν αόριστα έναν άντρα να τον γαργαλά και μετά να του φιλά το μέτωπο και τα μάγουλα. Ήταν βέβαιος πως ετούτος ο άντρας ήταν ο πατέρας του. ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙΣ, έγραφε στην ταφόπετρα του Ράνταλ Γκάρφιλντ, όμως της μαμάς του δεν φαινόταν να της λείπει ιδιαίτερα, και όσο για τον ίδιο τον Μπόμπι... πώς μπορεί να σου λείπει κάποιος που καλά καλά δεν τον θυμάσαι;

Οχτώ χρόνια μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο Μπόμπι ερωτεύτηκε παράφορα το εικοσιεξάιντσο ποδήλατο Schwinn στη βιτρίνα του Western Auto στο Χάργουιτς. Έκανε κάθε λογής υπαινιγμούς στη μητέρα του για το Schwinn και τελικά της το έδειξε ένα βράδυ, καθώς γύριζαν σπίτι από τον κινηματογράφο (η ταινία λεγόταν *Σκοτάδι στο τελευταίο σκαλοπάτι* και ο Μπό-

μπι δεν την κατάλαβε, αλλά του άρεσε παρ' όλα αυτά, ιδιαίτερα η σκινη όπου η Ντόροθι ΜακΓκούαϊρ πέφτει πίσω στην καρέκλα της αποκαλύπτοντας τα μακριά της πόδια). Καθώς περνούσαν από το κατάστημα εργαλείων και σιδηρικών, ο Μπόμπι ανέφερε δήθεν αδιάφορα πως το ποδήλατο στη βιτρίνα θα ήταν σίγουρα σπουδαίο δώρο για τα ενδέκατα γενέθλια κάποιου τυχερού παιδιού.

«Ούτε να το σκέφτεσαι», του απάντησε. «Δεν έχω τα χρήματα για να σου αγοράσω ποδήλατο στα γενέθλιά σου. Ξέρεις, δεν μας άφησε μες στα πλούτη ο πατέρας σου.»

Αν και ο Ράνταλ ήταν νεκρός από προεδρίας Τρούμαν και τώρα ο Αϊζενχάουερ πλησίαζε στο τέλος της οκτάχρονης θητείας του, η φράση *Ο πατέρας σου δεν μας άφησε μες στα πλούτη* ήταν ακόμα η πιο συνηθισμένη απόκριση της μητέρας του σε οτιδήποτε ανέφερε ο Μπόμπι που θα μπορούσε να συνεπάγεται έξοδα πάνω από ένα δολάριο. Συνήθως το σχόλιο συνοδευόταν από μια επιτιμητική ματιά, λες και δεν είχε πεθάνει ο μπαμπάς του Μπόμπι, αλλά το 'χε σκάσει.

Όχι ποδήλατο λοιπόν για τα γενέθλιά του. Ο Μπόμπι το συλλογιζόταν θλιμμένος καθώς γύριζαν στο σπίτι, και η απόλαυση της παράξενης, μπερδεμένης ταινίας που είχαν δει είχε εξανεμιστεί σχεδόν ολότελα τώρα. Δεν έφερε αντίρρηση στη μητέρα του, ούτε δοκίμασε να την καλοπιάσει –αυτομάτως εκείνη θα περνούσε στην αντεπίθεση, και στις αντεπιθέσεις της η Λιζ Γκάρφιλντ δεν έπιανε αιχμαλώτους–, απλώς συνέχισε να αναλογίζεται με λύπη το χαμένο του ποδήλατο... και τον χαμένο του πατέρα. Κάποιες φορές σχεδόν μισούσε τον πατέρα του. Κάποιες φορές το μόνο που τον απέτρεπε από το να τον μισήσει ήταν η αίσθηση, αβάσιμη αλλά ισχυρή, πως η μητέρα του επιζητούσε αυτό ακριβώς το μίσος. Καθώς προχωρούσαν δίπλα στο Κόμονγουελθ Παρκ –δύο τετράγωνα παρακάτω θα έστριβαν αριστερά στην Μπρόουντ Στριτ, εκεί που έμεναν–, κόντρα στους

συνηθισμένους του φόβου, έκανε μια ερώτηση για τον Ράνταλ Γκάρφιλντ.

«Δεν άφησε τίποτε, μαμά; Τίποτε απολύτως;» Πριν από μια δυο βδομάδες είχε διαβάσει μια ιστορία μυστηρίου με τη Νάνσι Ντριου, όπου η κληρονομιά ενός φτωχού παιδιού ήταν κρυμμένη πίσω από ένα παλιό ρολόι σε μια εγκαταλειμμένη έπαυλη. Ο Μπόμπι δεν πίστευε ουσιαστικά πως ο πατέρας του είχε αφήσει χρυσά νομίσματα ή σπάνια γραμματόσημα καταχωνιασμένα κάπου, όμως, αν υπήρχε *κάτι*, ίσως να μπορούσαν να το πουλήσουν στο Μπρίτζπορτ. Πιθανόν σε κάποιο από τα ενεχυροδανειστήρια. Ο Μπόμπι δεν ήξερε πώς ακριβώς γινόταν να ενεχυριάσεις κάτι, ήξερε όμως πώς ήταν αυτά τα μαγαζιά –στην πρόσοψή τους κρέμονταν τρεις χρυσαφένιες μπάλες. Και ήταν βέβαιος πως οι ενεχυροδανειστές θα τους βοηθούσαν με μεγάλη τους χαρά. Φυσικά, δεν ήταν παρά το όνειρο ενός παιδιού, όμως η Κάρολ Γκέρμπερ, που έμενε στον δρόμο τους, μερικά σπίτια παρακάτω, είχε ολάκερη συλλογή από κούκλες που της είχε στείλει από το εξωτερικό ο πατέρας της, που ήταν στο ναυτικό. Αν *έδιναν* οι πατεράδες πράγματα –και *όντως έδιναν*–, λογικό ήταν κάποιες φορές να *αφήνουν* επίσης πράγματα.

Όταν ρώτησε ο Μπόμπι, προσπερνούσαν μία από τις λάμπες του δρόμου που βρίσκονταν κατά μήκος ετούτης της πλευράς του Κόμονγουελθ Παρκ, και είδε το στόμα της μητέρας του να αλλάζει, όπως συνέβαινε πάντα όταν αποτολμούσε ο Μπόμπι να ρωτήσει κάτι για τον πεθαμένο πατέρα του. Αυτή η αλλαγή του θύμιζε ένα πουγκί που είχε η μητέρα του: όταν τραβούσες τα κορδόνια, η τρύπα στο επάνω μέρος μίκραινε.

«Θα σου πω τι άφησε», του απάντησε καθώς άρχισαν να ανηφορίζουν στην Μπρόουντ Στριτ Χιλ. Ο Μπόμπι ήδη ευχόταν να μην είχε ρωτήσει, αλλά φυσικά ήταν πολύ αργά. Έτσι και την έκανες να πάρει μπρος, ήταν αδύνατο να τη σταματήσεις. «Άφησε μια ασφάλεια ζωής που είχε λήξει έναν χρόνο πριν πεθά-

νει. Δεν είχα ιδέα μέχρι που πέθανε, οπότε οι πάντες –συμπεριλαμβανομένου του νεκροθάφτη– ήθελαν το μερίδιό τους απ’ αυτό που δεν είχα. Το άλλο που άφησε ήταν μια μεγάλη στοίβα απλήρωτων λογαριασμών, που τώρα τους έχω ξεχρεώσει ως επί το πλείστον –ο κόσμος έδειξε μεγάλη κατανόηση, δεν λέω, ιδιαίτερα ο κύριος Μπίντερμαν.»

‘Όλα ετούτα είχαν ειπωθεί και ξαναειπωθεί, ήταν βαρετά και πικρά συνάμα, ύστερα όμως είπε στον Μπόμπι κάτι καινούριο. «Για τον πατέρα σου», του είπε καθώς πλησίαζαν στην πολυκατοικία τους, που βρισκόταν στα μισά της Μπρόουντ Στριτ, «η κέντα ήταν η ζωή του».

«Τι είναι η κέντα, μαμά;»

«Δεν έχει σημασία. Ένα πράγμα θα σου πω όμως, Μπόμπι, αγόρι μου: μη σε πιάσω ποτέ να χαρτοπαίζεις. Τόσο που υπέφερα από τα χαρτιά, μου φτάνει για μία ολάκερη ζωή.»

Ο Μπόμπι ήθελε να μάθει κι άλλα, ήξερε όμως πως ήταν καλύτερα ν’ αφήσει το ζήτημα να λήξει εκεί: περισσότερες ερωτήσεις μπορεί να οδηγούσαν σε εξάψαλμο. Σκέφτηκε πως ίσως η ταινία, που ήταν για τα δυστυχημένα αντρόγυνα, να την είχε αναστατώσει με κάποιον τρόπο που αυτός, ως παιδί, ήταν αδύνατο να τον καταλάβει. Θα ρωτούσε τον φίλο του τον Τζον Σάλιβαν για την κέντα στο σχολείο τη Δευτέρα. Του φαινόταν πως είχε να κάνει με το πόκερ, όμως δεν ήταν ολότελα σίγουρος.

«Υπάρχουν μέρη στο Μπρίτζπορτ που ‘ναι ό,τι πρέπει για να χάνουν τα λεφτά τους οι άντρες», του είπε καθώς ζύγωναν στην πολυκατοικία τους. «Να πού πηγαίνουν οι ηλίθιοι οι άντρες. Τα κάνουν θάλασσα και μετά πρέπει οι γυναίκες να τα βγάλουν πέρα. Λοιπόν...»

Ο Μπόμπι ήξερε τι θα επακολουθούσε: ήταν η αγαπημένη ατάκα της μητέρας του.

«Η ζωή είναι άδικη», είπε η Λιζ Γκάρφιλντ βγάζοντας τα κλειδιά της για να ανοίξει την πόρτα στον αριθμό 149 της Μπρόουντ Στριτ, στην πόλη Χάργουιτς του Κονέκτικατ. Ήταν Απρίλιος του

1960, η βραδιά μοσχοβολούσε άνοιξη, και πλάι στη γυναίκα στεκόταν ένα κοκαλιάρικο αγόρι που 'χε τα κατακόκκινα μαλλιά του πατέρα του. Η μητέρα του δεν άγγιζε σχεδόν ποτέ τα μαλλιά του· στις σπάνιες περιπτώσεις που τον χάιδευε, συνήθως τον άγγιζε στο χέρι ή στο μάγουλο.

«Η ζωή είναι άδικη», επανέλαβε. Άνοιξε την πόρτα και μπήκαν.

Η αλήθεια ήταν πως η μητέρα του δεν είχε ζήσει σαν πριγκιπέσα και σίγουρα ήταν άσχημο που ο άντρας της ξεψύχησε σ' ένα δάπεδο στρωμένο με λινότάπητα, σ' ένα άδειο σπίτι, μόλις τριάντα έξι χρονών, όμως ο Μπόμπι σκεφτόταν κάποιες φορές πως τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν χειρότερα. Να υπάρχουν, για παράδειγμα, δύο παιδιά αντί για ένα μόνο. Ή τρία. Διάολε, ακόμα και τέσσερα.

Κι αν έπρεπε να κάνει η μητέρα του μια αληθινά σκληρή δουλειά για να τους συντηρεί; Η μαμά του Σάλι δούλευε στο αρτοποιείο Tip-Top, στο κέντρο, και, τις εβδομάδες που ήταν η σειρά της να ανάψει τους φούρνους, ο Σάλι-Τζον και τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια του δεν την έβλεπαν καλά καλά. Επίσης ο Μπόμπι είχε προσέξει τις γυναίκες που έβγαιναν μία μία από την υποδηματοποιία Peerless, όταν σφύριζε η ατμοσειρήνα στις τρεις (αυτός έφευγε από το σχολείο στις δυόμισι), γυναίκες που όλες τους φαίνονταν ή κάτισχνες ή υπερβολικά παχιές, γυναίκες με ωχρά πρόσωπα και δάχτυλα με κηλίδες, που το χρώμα τους ήταν φριχτό, σαν παλιό αίμα, γυναίκες με χαμηλωμένα μάτια, που κουβαλούσαν τα παπούτσια και το παντελόνι της δουλειάς σε σακούλες παντοπωλείου. Το περασμένο φθινόπωρο είχε δει άντρες και γυναίκες να μαζεύουν μήλα έξω από την πόλη, όταν πήγε σ' ένα θρησκευτικό πανηγύρι με την κυρία Γκέρμπερ και την Κάρολ και τον μικρό Ίαν (που η Κάρολ τον φώναζε πάντα Μυξιάρη Ίαν). Όταν ρώτησε γι' αυτούς, η κυρία Γκέρμπερ είπε πως μετανάστευαν κάθε τόσο, όπως κάποια είδη πουλιών· ήταν

πάντα εν κινήσει, μαζεύοντας όποιες σοδειές είχαν μόλις ωριμάσει. Θα μπορούσε η μητέρα του Μπόμπι να ήταν σαν αυτούς, όμως δεν ήταν.

Και να τι ήταν η μητέρα του Μπόμπι: γραμματέας του κυρίου Μπίντερμαν στο κτηματομεσιτικό γραφείο Home Town, στην εταιρεία όπου δούλευε ο μπαμπάς του Μπόμπι όταν έπαθε την καρδιακή προσβολή. Ο Μπόμπι φανταζόταν πως μπορεί να την προσέλαβαν αρχικά γιατί ο Ντόναλντ Μπίντερμαν συμπαθούσε τον Ράνταλ και τη λυπόταν –χήρα με γιο που δεν είχε βγάλει τις πάνες καλά καλά–, ωστόσο αποδείχτηκε ικανή και εργάστηκε σκληρά. Συχνά δούλευε ως αργά. Ο Μπόμπι είχε βρεθεί δύο φορές με τη μητέρα του και τον κύριο Μπίντερμαν μαζί. Από τις δύο, θυμόταν καλύτερα το πικ νικ της εταιρείας, όμως ήταν και η φορά που ο κύριος Μπίντερμαν τους είχε πάει με το αυτοκίνητο στον οδοντίατρο, στο Μπρίτζπορτ, όταν ο Μπόμπι έσπασε ένα δόντι καθώς έπαιζε, στις διακοπές –και ο τρόπος που κοιτάζονταν οι δύο μεγάλοι, απ’ ό,τι πρόσεξε ο Μπόμπι, ήταν ιδιαίτερος. Κάποιες φορές ο κύριος Μπίντερμαν της τηλεφωνούσε το βράδυ, και σ’ αυτές τις συζητήσεις τους εκείνη τον αποκαλούσε Ντον. Όμως ο «Ντον» ήταν γέρος και ο Μπόμπι δεν τον πολυσκεφτόταν.

Ο Μπόμπι δεν ήταν βέβαιος για το τι έκανε η μαμά του τις ημέρες (και τα βράδια) στο γραφείο, όμως πήγαινε στοίχημα πως ήταν πολύ καλύτερο από το να φτιάχνεις παπούτσια ή να μαζεύεις μήλα ή να ανάβεις τους φούρνους του αρτοποιείου Tip-Top στις τεσσερισήμισι το πρωί. Ο Μπόμπι πήγαινε στοίχημα πως η δική της δουλειά ήταν αφάνταστα, ασύγκριτα καλύτερη. Κάτι άλλο που χαρακτήριζε τη μαμά του ήταν πως, έτσι και τη ρωτούσες κάποια πράγματα, ήταν σαν να πήγαινες γυρεύοντας για φασαρίες. Αν ρωτούσες, για παράδειγμα, πώς έβρισκε τα χρήματα για να αγοράσει τρία καινούρια φορέματα από το Sears, το ένα τους μεταξωτό, ενώ δεν μπορούσε να πληρώσει τρεις μηνιαίες δόσεις των εντεκάμισι δολαρίων για το

Schwinn στη βιτρίνα του Western Auto (ήταν ασημί και κόκκινο, και μόνο που το κοίταζε ο Μπόμπι ένιωθε το στομάχι του να σφίγγεται από τη λαχτάρα). Αν τη ρωτούσες κάτι τέτοιο, σίγουρα πήγαινες γυρεύοντας για μεγάλους μπελάδες.

Ο Μπόμπι δεν τη ρώτησε. Απλώς το πήρε απόφαση να μαζέψει ο ίδιος τα χρήματα για το ποδήλατο. Θα του 'παιρνε ως το φθινόπωρο, ίσως και μέχρι τον χειμώνα, και μπορεί ως τότε να έβγαζαν το συγκεκριμένο μοντέλο από τη βιτρίνα του Western Auto, όμως αυτός δεν θα το 'βαζε κάτω. Έπρεπε να σφίγγεις τα δόντια και να αγωνίζεσαι. Ήταν δύσκολη κι άδικη η ζωή.

Όταν έφτασαν τα ενδέκατα γενέθλια του Μπόμπι, την τελευταία Τρίτη του Απριλίου, η μαμά του του έδωσε ένα επίπεδο πακετάκι τυλιγμένο σε ασημόχαρτο. Μέσα υπήρχε μια πορτοκαλιά κάρτα βιβλιοθήκης. Μια κάρτα βιβλιοθήκης *ενηλίκου*. Αντίο, Νάνσι Ντριου, Χάρντι Μπόις, Ντον Γουίνσλοου του ναυτικού. Γεια σας, καινούρια βιβλία, με ιστορίες τόσο γεμάτες από μυστηριώδες, περίπλοκο πάθος όσο το *Σκοτάδι στο τελευταίο σκαλοπάτι*¹. Για να μη μιλήσουμε για ματωμένα στιλέτα σε δωμάτια πύργων. (Υπήρχαν μυστήρια και δωμάτια πύργων στις ιστορίες με τη Νάνσι Ντριου και τους Χάρντι Μπόις, όμως το αίμα ήταν ελάχιστο και το πάθος ανύπαρκτο.)

«Να θυμάσαι όμως πως η κυρία Κέλτον στη βιβλιοθήκη είναι φίλη μου», είπε η μαμά. Μίλησε με τον συνηθισμένο, στεγνό, προειδοποιητικό της τόνο, όμως ήταν ευχαριστημένη βλέποντας τη χαρά του. «Έτσι και δοκιμάσεις να δανειστείς κάτι πικάντικο, σαν το *Πέιτον Πλέις*² ή το *Έγκλημα χωρίς τιμωρία*³, θα το μάθω.»

Ο Μπόμπι χαμογέλασε. Ήταν βέβαιος πως θα το μάθαινε.

¹ Σ.τ.Ε.: *The Dark at the Top of the Stairs* (1957). Θεατρικό δράμα του W. Inge.

² Σ.τ.Ε.: *Payton Place* (1956). Μυθιστόρημα της G. Metalious.

³ Σ.τ.Ε.: *Kings Row* (1940). Μυθιστόρημα του H. Bellamann.

«Αν είναι εκεί η άλλη, η δεσποινίς Κουτσομπόλα, και σε ρωτήσει από πού κι ως πού έχεις κάρτα βιβλιοθήκης, πες της να κοιτάξει από πίσω. Υπάρχει η άδειά μου υπογεγραμμένη.»

«Σ' ευχαριστώ, μαμά. Αυτό είναι δώρο.»

Εκείνη χαμογέλασε, έσκυψε κι άγγιξε βιαστικά το μάγουλό του με τα χείλη της, δίνοντάς του ένα στεγνό φιλί που χάθηκε προτού το νιώσει καν ο Μπόμπι. «Χαίρομαι που σ' αρέσει. Αν γυρίσω νωρίς στο σπίτι, θα πάμε στο Κόλονι για τηγανητά στρείδια και παγωτό. Θα πρέπει να περιμένεις ως το σαββατοκύριακο για την τούρτα σου. Δεν μου περισσεύει χρόνος για να την ετοιμάσω νωρίτερα. Τώρα βάλε το παλτό σου και ξεκίνα, αγόρι μου. Θ' αργήσεις στο σχολείο.»

Κατέβηκαν τις σκάλες και βγήκαν μαζί στην μπροστινή βεράντα. Στο πεζοδρόμιο ήταν σταματημένο ένα ταξί. Ένας άντρας με σακάκι από ποπλίνα ήταν σκυμμένος μέσ' από το παράθυρο του συνοδηγού και πλήρωνε τον οδηγό. Πίσω του υπήρχαν μερικές αποσκευές και χαρτοσακούλες, απ' αυτές με τα χειρούλια.

«Πρέπει να 'ναι ο καινούριος νοικάρης του διαμερίσματος στον τρίτο», είπε η Λιζ. Το στόμα της σούφρωσε πάλι σαν πουγκί. Στάθηκε στο κεφαλόσκαλο της βεράντας κοιτάζοντας εξεταστικά τα στενά οπίσθια του άντρα που ήταν στραμμένα προς το μέρος τους καθώς τέλειωνε τη δοσοληψία του με τον ταξιτζή. «Δεν εμπιστεύομαι αυτούς που μεταφέρουν τα πράγματά τους σε χαρτοσακούλες. Το να 'χει κάποιος τα πράγματά του σε χαρτοσακούλα εμένα μου φαίνεται *αλήτικο*.»

«Έχει και βαλίτσες», είπε ο Μπόμπι, όμως δεν χρειαζόταν να του το πει η μητέρα του για να καταλάβει πως οι τρεις βαλιτσούλες του καινούριου νοικάρη δεν έλεγαν και πολλά. Ήταν όλες αταίριαστες κι έμοιαζαν σαν να τις είχε κλοτηήσει από την Καλιφόρνια ως εδώ ένας άνθρωπος με κακή διάθεση.

Ο Μπόμπι και η μαμά του κατηφόρισαν στο τσιμεντένιο μονοπάτι. Το ταξί έφυγε. Ο άντρας με το σακάκι από ποπλίνα

στράφηκε προς το μέρος τους. Για τον Μπόμπι, οι άνθρωποι κατατάσσονταν σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: παιδιά, μεγάλοι και γέροι. Οι γέροι ήταν μεγάλοι με λευκά μαλλιά. Σε τούτη την κατηγορία ανήκε ο καινούριος νοικάρης. Το πρόσωπό του ήταν λεπτό και κουρασμένο, όχι ζαρωμένο (αν εξαιρούσε κανείς το δέρμα γύρω από τα ξεπλυμένα γαλανά του μάτια), αλλά με βαθιές ρυτίδες. Τα λευκά του μαλλιά ήταν αδύναμα σαν μωρού και μπροστά είχαν υποχωρήσει, αφήνοντας ολότελα ακάλυπτο το γεμάτο καφετιούς σπύλους μέτωπό του. Ήταν ψηλός και σκυφτός με τρόπο που θύμιζε στον Μπόμπι τον Μπόρις Καρλόφ στις ταινίες του Shock Theater που προβάλλονταν κάθε Παρασκευή βράδυ στην τηλεόραση, στις 11:30. Κάτω από το σακάκι του τα ρούχα του ήταν φτηνά, ρούχα εργάτη, και φαίνονταν να του πέφτουν μεγάλα. Φορούσε φθαρμένα μαλακά παπούτσια.

«Γεια σας», είπε και χαμογέλασε, αλλά με προσπάθεια. «Λέγομαι Θίοντορ Μπρότιγκαν. Λέω να μείνω εδώ για λίγο.»

Έδωσε το χέρι του στη μητέρα του Μπόμπι, που το άγγιξε φευγαλέα. «Είμαι η Ελίζαμπεθ Γκάρφιλντ. Από δω ο γιος μου, ο Ρόμπερτ. Να μας συγχωρείτε, κύριε Μπράτιγκαν, αλλά πρέπει...»

«Μπρότιγκαν είναι, κυρία μου, αλλά θα χαιρόμουν αν εσείς κι ο γιος σας με φωνάζετε απλώς Τεντ.»

«Ναι, εντάξει, όμως ο Ρόμπερτ έχει αργήσει στο σχολείο του κι εγώ στη δουλειά μου. Χάρηκα που σας γνώρισα, κύριε Μπράτιγκαν. Βιάσου, Μπόμπι. *Tempus fugit.*»

Η μητέρα του άρχισε να κατηφορίζει προς την πόλη κι ο Μπόμπι να ανηφορίζει (με πιο αργό βήμα) προς το δημοτικό σχολείο του Χάργουιτς στη Λεωφόρο Άσερ. Δεν είχε κάνει τρία τέσσερα βήματα, όταν στάθηκε και κοίταξε πίσω. Ένιωθε πως η μαμά του είχε φερθεί με αγένεια στον κύριο Μπρότιγκαν, πως είχε φανεί ψηλομύτα. Το να 'σαι ψηλομύτης θεωρούνταν το χειρότερο ελάττωμα στον μικρό κύκλο των φίλων του. Η Κάρολ μισούσε τους ψηλομύτες· το ίδιο και ο Σάλι-Τζον. Αν ο κύριος

Μπρότιγκαν δεν είχε ανηφορίσει ως τη μέση του μονοπατιού –που μάλλον αυτό θα είχε κάνει–, ο Μπόμπι θα ήθελε να του χαμογελάσει για να του δείξει πως ένα μέλος τουλάχιστον της οικογένειας Γκάρφιλντ δεν ήταν ψηλομύτικο.

Η μητέρα του είχε σταθεί επίσης και κοίταζε πίσω. Όχι γιατί ήθελε να ρίξει άλλη μία ματιά στον κύριο Μπρότιγκαν· αυτή η ιδέα δεν πέρασε ούτε στιγμή από το μυαλό του Μπόμπι. Όχι· τον γιο της ήθελε να δει. Ήξερε, προτού καν το σκεφτεί ο ίδιος, πως ο Μπόμπι θα γύριζε για να κοιτάξει πίσω, και τούτο έριξε μια σκιά στη συνήθως καλή του διάθεση. Έτσι ήταν πάντα. Προτού προλάβει ο Μπόμπι να την αποστομώσει, εκείνη του 'λεγε τι είχε στο μυαλό του. Πόσων χρονών έπρεπε να φτάσεις για να αποστομώσεις τη μητέρα σου; Είκοσι; Τριάντα; Ή μήπως έπρεπε να περιμένεις ώσπου να γεράσει και να κλουβιάνει το μυαλό της;

Ο κύριος Μπρότιγκαν δεν είχε αρχίσει να ανηφορίζει στο μονοπάτι. Στεκόταν στο πεζοδρόμιο, κρατώντας από μία βαλίτσα στο κάθε χέρι κι έχοντας την τρίτη στη μασχάλη του (είχε μεταφέρει τις τρεις χαρτοσακούλες στην πελούζα του αριθμού 149 της Μπρόουντ Στριτ), πιο σκυφτός από πριν τώρα που ήταν φορτωμένος. Στεκόταν ακριβώς ανάμεσά τους, σαν πύλη διοδίων.

Το βλέμμα της Λιζ Γκάρφιλντ τον προσπέρασε και καρφώθηκε στον γιο της. *Προχώρα*, φάνηκε να του λέει. *Μην πεις κουβέντα. Είναι καινούριος, ένας άνθρωπος από οπουδήποτε ή απ' το πουθενά, κι έφτασε εδώ με τα μισά του πράγματα μέσα σε χαρτοσακούλες. Μην πεις κουβέντα, Μπόμπι, απλώς προχώρα.*

Δεν θα συμμορφωνόταν όμως. Ίσως γιατί το δώρο των γενεθλίων του ήταν μια κάρτα βιβλιοθήκης αντί για ποδήλατο. «Χάρηκα για τη γνωριμία, κύριε Μπρότιγκαν», είπε ο Μπόμπι. «Εύχομαι να σας αρέσει εδώ. Γεια σας.»

«Κι εγώ σου εύχομαι να 'ναι καλή η μέρα σου στο σχολείο, γιε μου», είπε ο κύριος Μπρότιγκαν. «Κοίτα να μάθεις πολλά. Έχει δίκιο η μητέρα σου –*tempus fugit.*»

Ο Μπόμπι έστρεψε το βλέμμα στη μητέρα του για να δει αν είχε συγχωρηθεί η μικρή του ανταρσία μπρος στην εξίσου μικρή κολακεία του κυρίου Μπρότιγκαν, όμως το στόμα της μαμάς παρέμενε σφιγμένο. Η Λιζ Γκάρφιλντ γύρισε και άρχισε να κατηγορίζει χωρίς άλλη κουβέντα. Ο Μπόμπι πήρε τον δρόμο του, χαρούμενος που είχε μιλήσει στον ξένο, έστω κι αν η μητέρα του θα τον έκανε αργότερα να το μετανιώσει.

Καθώς πλησίαζε στο σπίτι της Κάρολ Γκέρμπερ, έβγαλε την κάρτα της βιβλιοθήκης και την περιεργάστηκε. Δεν ήταν εικοσιεξάιντσο Schwinn, βέβαια, αλλά δεν ήταν κι άσχημη. Για την ακρίβεια, ήταν σπουδαία. Ένας ολάκερος κόσμος βιβλίων περίμενε να τον εξερευνήσει ο Μπόμπι· τι κι αν είχε στοιχίσει λοιπόν η κάρτα δυο τρία δολάρια όλα κι όλα; Δεν έλεγαν πως η σκέψη ήταν που μετρούσε;

Τέλος πάντων... Τουλάχιστον η μαμά του αυτό έλεγε.

Γύρισε την κάρτα. Με τον δυναμικό της γραφικό χαρακτήρα, είχε σημειώσει από πίσω: *«Προς όλους τους ενδιαφερομένους: Αυτή είναι η κάρτα βιβλιοθήκης του γιου μου. Έχει την άδειά μου να παίρνει τρία βιβλία την εβδομάδα από το τμήμα για ενηλίκους της δημόσιας βιβλιοθήκης του Χάργουιτς.»* Και η υπογραφή: *«Ελίζαμπεθ Πένροουζ Γκάρφιλντ.»*

Κάτω από το όνομά της, σαν υστερόγραφο, είχε προσθέσει τα εξής: *«Ο Ρόμπερτ είναι προσωπικά υπεύθυνος για οποιαδήποτε πρόστιμα λόγω καθυστερημένων επιστροφών.»*

«Ποιος έχει τα γενέθλιά του;» φώναξε η Κάρολ Γκέρμπερ ξαφνιάζοντάς τον και ξεπρόβαλε πίσω από ένα δέντρο, όπου τον περίμενε κρυμμένη. Τύλιξε γύρω από τον λαιμό του τα χέρια της και του 'σκασε ένα φιλί στο μάγουλο. Ο Μπόμπι κοκκίνισε και κοίταξε τριγύρω, με τον φόβο μήπως τους έβλεπε κανείς –Θεέ μου, αρκετά δύσκολο ήταν ήδη το να 'ναι φίλος μ' ένα κορίτσι και χωρίς αυτά τα ξαφνικά φιλιάρια– αλλά δεν υπήρχε πρόβλημα. Ο χείμαρρος των μαθητών κυλούσε όπως συνήθως προς

**Αθωότητα, αλήθεια, προδοσία, απώλεια και επιστροφή
βρίσκονται στο επίκεντρο αυτών των πέντε αλληλένδετων,
και χρονολογικά διαδοχικών, σαγηνευτικών ιστοριών.
Όλες έχουν τις ρίζες τους στη δεκαετία του '60
και είναι σημαδεμένες από τον Πόλεμο του Βιετνάμ.**

Ο εντεκάχρονος Μπόμπι ανακαλύπτει έναν κόσμο κακίας, όπου
οι ενήλικες συχνά δεν είναι σωτήρες, αλλά η καρδιά του τρόμου.

Μια ομάδα σπουδαστών ανακαλύπτει τη δυνατότητα της
δυναμικής διαμαρτυρίας και έρχεται αντιμέτωπη με τη δική της
συλλογική καρδιά του σκότους.

Δύο άντρες πασχίζουν να γεμίσουν το κενό μετά τον Πόλεμο
του Βιετνάμ σε μια Αμερική που μοιάζει άδεια και στοιχειωμένη,
όσο και η ίδια τους η ζωή.

Ο Μπόμπι επιστρέφει, μεσήλικας πλέον, στη γενέτειρά του,
όπου ίσως τον περιμένουν ένα τελευταίο μυστικό,
η ελπίδα της εξιλέωσης και ο πόθος της καρδιάς του.

**«Η εμπνευσμένη κατάθεση του Στίβεν Κινγκ
για τη δεκαετία του '60 και τις συνέπειες του Πολέμου
του Βιετνάμ στην αμερικανική ψυχή –ενός Κινγκ ανυπόκριτου,
στοχαστικού και, πάνω απ' όλα, δεινού αφηγητή.»**

-The Guardian

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@kldarithmos.gr www.kldarithmos.gr
www.facebook.com/kldarithmos.gr

ISBN 978-960-461-873-6

9 789604 618736